

DE LES PETITES BELLESES GRANOLLERINES

IV

LA PORXADA

Airosa, superba, solitària com una grossa barraca en mig d'un desert, s'alça, altiva, la nostra Porxada; seriosa com una vella; amb la serietat del passat, de les coses corcades; amb l'altivesa d'una reina orgullosa.

Fa molts anys que'ls nostres avis la bastiren per a resguardar als mercaders de la rica Granularia (el graner del Vallès) de les inclemències del temps, aixoplugant-los en dies de tempesta.

Era la llotja dels comerciants. Allí's feia tot el comerç, tota la vida de la nostra vila. Quants milers i milers d'unces s'hi han remenat d'aquelles teules molçoses i humides!...

En el sagrari de la seva ànima, hi guarda secrets i històries; dies d'alegria i jornades de dol. I tot ho guarda per a ella.

Cada pedra, té quelcom per a dir; cada una d'elles té la seva història; totes podrien contar-nos les seves penes i els seus goigs. Sota la capa greixosa, fosca, que'l temps li ha posat, cada pedra té una ànima neta, un niu de records, una font de coneixements que's calla.

La nostra Porxada és vistosa, severa i elegant. Agermana la serietat a una bondat indefinible, que's traspua per entre les seves escletxes de pedra a pedra, que s'escorra per entre les mates de molça i herbes que cobreixen sa teulada.

Tot-hom la respecta i el seu posat imponent cau damunt dels esperits granollerins, donant una nota de color a la nostra vila.

La nostra Porxada, és bella.

Té la puresa de línies i guarda la mateixa joventut que quan els nostres avis l'aixecaren.

La nostra Porxada, riu; però riu d'una manera tant carinyosa i afable, que subjuga amb el seu posat amorós.

N'estem orgullosos d'ella. Airosa, superba, solitària com una grossa barraca en mig d'un desert, s'alça la Porxada en la nostra Plaça Gran...

STILUS

